

شیخ جلال‌الدین محمود واعظ هروی و علاء‌الدین علی ابیوردی هرکدام با یک واسطه مرید سعدالدین کاشغری بودند (علی بدخشی، ص ۱۲۵۴).

به گفته دشتکی (ص ۹۹)، بسیاری از بزرگان، حکام و مردم از خاص و عام به وی اعتقاد داشتند. برخی از سخنان او در باب قرب و بُعد، طاعت و ادب در طاعت، تقوا و ذکر در رشحات عین‌الحیات فخرالدین صفی آمده است (ج ۱، ص ۲۱۳-۲۱۸). در این کتاب کراماتی نیز به وی نسبت داده شده است (ج ۱، ص ۲۱۸-۲۲۹).

کاشغری در ۸۶۰ (ج ۱، ص ۴۱۰) و به روایتی در ۸۶۱ (میرخواند، ج ۶، ص ۸۰۱) در هرات از دنیا رفت و در کنار مقبره شیخ‌زین‌الدین خوایی به خاک سپرده شد (دشتکی؛ میرخواند، همانجاها).

سعدالدین دو فرزند داشت: خواجه محمداکبر معروف به خواجه کلان (متوفی ۹۱۴) که از مریدان پدرش بود و خواجه محمدصغر معروف به خواجه خُرد (متوفی ۹۰۶) که از علمای دین بود و هر دو آنان از حافظان قرآن بودند (فخرالدین صفی، ۱۳۵۶ ش، ج ۱، ص ۲۲۹، ۲۳۱).

کاشغری اثر مکتوبی نداشت، اما ملفوظات وی را همچون رساله توجه، جوامع‌الکلام و فوائد شاگردانش به نام وی جمع‌آوری و نقل کرده‌اند (منزوی، ۱۳۴۸-۱۳۵۳ ش، ج ۲، بخش ۱، ص ۱۳۰۴؛ همو، ۱۳۶۲-۱۳۷۰ ش، ج ۳، ص ۱۳۶۵، ۱۳۸۷-۱۳۸۸؛ همو، ۱۳۷۴ ش، ج ۷، ص ۳۸۹).

منابع: عبدالرحمان بن احمد جامی، *نفحات الانس*، چاپ محمود عابدی، تهران ۱۳۸۶ ش؛ عبداللّه بن عبدالرحمان دشتکی، *مقصد الاقبال سلطانیه*، در رساله مزارات هرات، به تصحیح و حواشی فکری سلجوقی، حصه ۱، کابل: مؤسسه نشر، ۱۹۶۷؛ علی‌بن حسین فخرالدین صفی، *رشحات عین‌الحیات*، چاپ علی‌اصغر معینان، تهران ۱۳۵۶ ش؛ همو، *لطائف الطوائف*، چاپ احمد گلچین معانی، تهران ۱۳۳۶ ش؛ لعل‌بیگ‌بن شاه‌قلی سلطان لعلی بدخشی، *ثمرات القدس من شجرات الانس*، چاپ کمال حاج سیدجوادی، تهران ۱۳۷۶ ش؛ احمد منزوی، *فهرست مشترک نسخه‌های خطی فارسی پاکستان*، اسلام‌آباد ۱۳۶۲-۱۳۷۰ ش؛ همو، *فهرست نسخه‌های خطی فارسی*، تهران ۱۳۴۸-۱۳۵۳ ش؛ همو، *فهرستواره کتابهای فارسی*، تهران ۱۳۷۴ ش - ؛ میرخواند؛ عبدالواسع بن جمال‌الدین نظامی باخرزی، *مقامات جامی: گوشه‌هایی از تاریخ فرهنگی و اجتماعی خراسان در عصر تیموریان*، چاپ نجیب مایل هروی، تهران ۱۳۷۱ ش.

/ خدائی شریف‌زاده /

۱۳۶۲ ش، ج ۳، ص ۲۷۱). همچنین، *وصاف‌الحضرة* بخشی از تاریخ *وصاف* را به مدد سعدالدین ساوجی و رشیدالدین فضل‌الله در ۷۰۲ به غازان‌خان تقدیم کرد (تاریخ *وصاف*)*. به‌نوشته حمدالله مستوفی (ص ۴۱۷)، سعدالدین، در دوره وزارت غازان، مسجدجامعی را که فخرالدوله دیلمی در بغداد ساخته بود، تجدیدبنا کرد.

منابع: شیرین بیانی، *دین و دولت در ایران عهد مغول*، تهران ۱۳۷۵-۱۳۶۷ ش؛ عبداللّه بن لطف‌الله حافظ‌ابرو، *ذیل جامع‌التواریخ*، رشیدی، بخش ۱، چاپ خانابا بیانی، تهران ۱۳۱۷ ش؛ حمدالله مستوفی، *تاریخ گزیده*؛ غیاث‌الدین بن همادالدین خواندمیر، *تاریخ حبیب‌السیر فی اخبار افراد البشر*، چاپ محمد دبیرسیاقی، تهران ۱۳۳۳ ش، چاپ افست ۱۳۶۲ ش؛ همو، *دستورالوزراء*، چاپ سعید نفیسی، تهران ۱۳۱۷ ش؛ رشیدالدین فضل‌الله همدانی؛ محمدبن علی شبانکاره‌ای، *معجم‌الانساب*، چاپ میرهاشم محدث، تهران ۱۳۶۳-۱۳۸۱ ش؛ حاجی‌بن‌نظام عقلی، *آثارالوزراء*، چاپ جلال‌الدین محدث ارموی، تهران ۱۳۶۴ ش؛ عبداللّه بن محمد کاشانی، *تاریخ اولجایتو*، چاپ مهین همبلی، تهران ۱۳۴۸ ش؛ ناصرالدین منشی کرمانی، *سمط‌العلی للحضرة العلیا*، چاپ عباس اقبال آشتیانی، تهران ۱۳۶۲ ش؛ همو، *نسائم الاسحار من لطائف الاخبار* در تاریخ وزراء، چاپ جلال‌الدین محدث ارموی، تهران ۱۳۳۸ ش؛ عبداللّه بن فضل‌الله *وصاف‌الحضرة*، تاریخ *وصاف*، چاپ سنگی بمبئی ۱۲۶۹، چاپ افست [تهران] ۱۳۳۸ ش.

/ شهناز چراغ /

سعدالدین کاشغری، از مشایخ سلسله نقشبندیه* در هرات در قرن نهم. سال تولد و جزئیات زندگی و تحصیلات او روشن نیست. نامش محمد بود و از کودکی غالباً به دلیل اشتغال پدرش به تجارت، در سفرهای تجاری همراه او بود (فخرالدین صفی، ۱۳۵۶ ش، ج ۱، ص ۲۰۵-۲۰۶). محمد پس از فراغت از تحصیل علوم دینی، نزد نظام‌الدین خاموش مراحل سیروسلوک را طی کرد؛ سپس به خراسان و هرات رفت و در آنجا با مشایخی همچون سیدقاسم تبریزی (متوفی ۸۳۷)، ابویزید پورانی (متوفی ۸۶۲)، شیخ‌زین‌الدین خوایی* (متوفی ۸۳۸)، شیخ‌بهاء‌الدین عمر (متوفی ۸۵۷) و شمس‌الدین محمد کوسوئی (متوفی ۸۶۳) مصاحبت داشت (جامی، ص ۴۰۸؛ فخرالدین صفی، ۱۳۵۶ ش، ج ۱، ص ۲۰۶، ۲۲۷؛ همو، ۱۳۳۶ ش، ص ۲۳۱).

از شاگردان معروف سعدالدین کاشغری می‌توان به عبدالرحمان جامی* اشاره کرد که سلسله طریقتی جامی در نقشبندیه بدو می‌پیوندد (نظامی باخرزی، ص ۸۷). همچنین

سعدالدین وراوینی ← مرزبان‌نامه

"SA'UDDIN KASGARİ"

TSU

H-Shushud, "Masters...", "S. 72-74

511. KĀŠĠARĪ. « Resāle-ye kūtāh-e 'erfānī az Sa'd al-Dīn Kāšġarī ». Éd., introd. et commentaire de Seyyed 'Alī Āl-e Dāvūd, *Ma'āref*, 14, 3 (1376/1997), pp. 87-94.

[Courte épître mystique de Sa'd al-Dīn Kāšġarī]

Kāšġarī, qui fut disciple du successeur de Bahā' al-Dīn Naqšband, Nezām al-Dīn Ḥāmūš, eut lui-même pour disciple Jāmī. Il mourut à Hérat en 960/1456. Jāmī, qui épousa sa petite-fille, fille de Ḥ'āje Kalān, a écrit sur lui, dans ses *Nafaḥāt*, et a fait son éloge funèbre. Une autre fille de Kalān épousa Vā'eẓ Kāšefī. Mais aucun écrit de Kāšġarī n'a encore été publié. P. 90 : liste des œuvres de Kāšġarī. Dans l'écrit de Jāmī, *Šarḥ-e robā'īyyāt*, se trouve une *resāle dar dekr va tavajjoh*, copiée par Jāmī et qui est de Kāšġarī. Le court traité que l'auteur de l'article édite ici, sur la base de la bonne copie (Ayasofya 3832) est l'explication de termes techniques du soufisme *naqšbandī* (*hūš, naẓar*, etc.).

C.F.

Sadekfin, Kaspar

700 100 02

Sa'd al-Din Kashghari

05 MARCH 2008

Sa'd al-Din Kashghari (d. 1456)

Kitab al-Tawasin, edited by M. Louis Massignon, 1913.

Smith, M., *Reading from the Mystics of Islam*, No. 34.

Kalabadhi, *Kitab al-ta'arruf*, Arberry's translation, 1977.

EB

Sa'd al-Din Kashghari (d. 1456)

Sa'd Al-Din Kashghari (d. 860/1456), Shaikh of the Nakshbandi Sufi order in Herat, best known as the preceptor of the poet and mystic 'Abd al-Rahman Djami (d. 898/1492). Kashghari piety first showed itself it is said, during the journeys on which as a child he used to accompany his father, a merchant of Kashghar with sayyid ancestry. Thus, when he was twelve years of age, he wept uncontrollably after listening to his father and his associates passionately haggling over the price of some goods for a whole morning. After completing the madrasa curriculum (the sources do not tell us where), Kashghari conceived an inclination to the Sufi path, and travelling to Bukhara he joined the circle of Nizam al-Din Khamush, initiatic heir to Baha' al-Din Nakhshband (d. 791/1391) by one intermediary, 'Ala al-Din 'Attar (d. 802/1400).

Several years later, Kashghari set out from Bukhara on the hadjdj, but as his master had predicted he was unable to proceed beyond Khurasan. In Herat, he made the acquaintance of Shaikh Zayn al-din Khwafi (d. 838/1435) who appears to have attempt to recruit him into his own following, as well as Sayyid Kasmi-i Tabrizi; Shaikh Baha'a al-Din 'Umar; and Mawlana Abu Yazid Puerani. It may have been on this journey that Kashghai decided to settle in harat; the episodic and staccato nature of

the sources leave the matter unclear. It was in any event, in Harat that Kashghari spent the most influential years of his life, making the city the third chief centre of the Nakshbandiyya after Bukhara and Samarkand.

Despite possessing considerable wealth (inherited, perhaps, from his merchant father), Kashghari took up residence in the Madrasa-yi Ghiyathiyya in Herat, near the Masdjid-i-Djami, and it was in that mosque, which he compared in its sanctity to the Masdjid al-Haram in Mecca, that he met and discoursed with his devotees. These came to include many members of the cultural and literary elite of Herat, above all Djami, who was moved to become Kashghari's disciple by a dream in which the shaikh liberated him from the pangs of a profane love. Jami expressed his devotions to Kashghari not only in the pages he allotted him in *Nafahat al-uns* (ed. Mahmud 'Abidi, Tehran, 1370 sh/1991, 408-10) but also through a number of refereces to him in his mathawis and, most strikingly, the moving *takib-band* in which he eulogised him (*Kulliyyat*, ed Shamas Berelwi, repr. Tehran, 1362 sh/1983, 526-9). Kashghari's circle was, however, by no means exclusively aristocratic in its composition; it also included artisans such as Mir Rangraz 'the dyer'.

Like his master Khamush. Kashghari is said to have been in a near-constant state of ecstatic rapture (*ghalaba*); this would frequently overtake him while he was discoursing and cause him to bow his head and fall silent, creating in the uninitiated the impression that he had fallen asleep. He is also reported—again like his master—to have had the ability to manifest the divine attribute of wrath (*kahr*); however, he succeeded in containing this dangerous power. He does not appear to have left any writings,

al-Kubrā, Wiesbaden 1957, *Einleitung*; M. Molé, *Les Kubrawiyya entre sunnisme et shiisme aux huitième et neuvième siècles de l'hégire*, in *REI* (1961) 61-142; idem, *ʿAzizoddin Nasafi: le Livre de l'Homme Parfait*, Tehran-Paris 1962, *Introd.*; H. Landolt, *Nūrūddin-i Isfarāyini: le Révélateur des Mystères*, Lagrasse 1986, *Etude préliminaire*; C. Addas, *Ibn ʿArabī ou la quête du Soufre Rouge*, Paris 1989. (H. LANDOLT)

SA'D AL-DĪN KĀSHGHARĪ (d. 860/1456), *shaykh* of the Naqshbandī Ṣūfī order in Harāt, best known as the preceptor of the poet and mystic ʿAbd al-Rahmān Djamī (d. 898/1492 [q.v.]).

Kāshgharī's piety first showed itself, it is said, during the journeys on which as a child he used to accompany his father, a merchant of Kāshghar with sayyid ancestry. Thus when he was twelve years of age, he wept uncontrollably after listening to his father and his associates passionately haggling over the price of some goods for a whole morning. After completing the *madrasa* curriculum (the sources do not tell us where), Kāshgharī conceived an inclination to the Ṣūfī path, and travelling to Bukhārā he joined the circle of Niẓām al-Dīn Khāmūsh, initiatic heir to Bahā' al-Dīn Naqshband (d. 791/1391) by one intermediary, ʿAlā' al-Dīn Aṭṭār (d. 802/1400). Several years later, Kāshgharī set out from Bukhārā on the *ḥajj*, but as his master had predicted he was unable to proceed beyond Khurāsān. In Harāt, he made the acquaintance of Shaykh Zayn al-Dīn Khwāfi (d. 838/1435) who appears to have attempted to recruit him into his own following, as well as Sayyid Kāsim-i Tabrīzi; Shaykh Bahā' al-Dīn ʿUmar; and Mawlānā Abū Yazid Pūrānī. It may have been on this journey that Kāshgharī decided to settle in Harāt; the episodic and staccato nature of the sources leave the matter unclear. It was, in any event, in Harāt that Kāshgharī spent the most influential years of his life, making the city the third chief centre of the Naqshbandiyya after Bukhārā and Samarqand.

Despite possessing considerable wealth (inherited, perhaps, from his merchant father), Kāshgharī took up residence in the Madrasa-yi Chiyāthiyya in Harāt, near the Masjid-i Djamī, and it was in that mosque, which he compared in its sanctity to the Masjid al-Ḥarām in Mecca, that he met and discoursed with his devotees. These came to include many members of the cultural and literary élite of Herat, above all Djamī, who was moved to become Kāshgharī's disciple by a dream in which the *shaykh* liberated him from the pangs of a profane love. Djamī expressed his devotion to Kāshgharī not only in the pages he allotted him in *Nafahāt al-uns* (ed. Maḥmūd ʿAbidī, Tehran 1370 *sh.*/1991, 408-10) but also through a number of references to him in his *mathnawīs* (see e.g. *Silsilat al-dhahab*, in *Haft Awrang*, ed. Murtaḍā Mudarris Gilāni, 3rd ed., Tehran 1361 *sh.*/1982, 164-6) and, most strikingly, the moving *tarkīb-band* in which he eulogised him (*Kulliyāt*, ed. Shams Brelwī, repr. Tehran 1362 *sh.*/1983, 526-9). Kāshgharī's circle was, however, by no means exclusively aristocratic in its composition; it also included artisans such as Mīr Rangraz "the dyer".

Like his master Khāmūsh, Kāshgharī is said to have been in a near-constant state of ecstatic rapture (*ghalaba*); this would frequently overtake him while he was discoursing and cause him to bow his head and fall silent, creating in the uninitiated the impression that he had fallen asleep. He is also reported—again like his master—to have had the ability to manifest the divine attribute of wrath (*kaḥr*); however, he succeeded in containing this dangerous power. He does not appear to have left any writings, but sixteen of his say-

ings and discourses are recorded in Fakhr al-Dīn Wāʿiẓ Kāshifi's *Rashahāt ʿayn al-ḥayāt* (ed. Muʿīniyān, i, 210-18). Some of these, aphoristic in nature, are reminiscent of utterances by Khwādja ʿAbd Allāh Anṣārī (d. 481/1089 [q.v.]), which may not be fortuitous, given Kāshgharī's acknowledgement of Anṣārī as the pre-eminent saint of Harāt. From other pronouncements of Kāshgharī may be deduced a familiarity with the concepts and terminology of Ibn ʿArabī, whom Kāshgharī greatly admired, like other early Naqshbandīs (Hamid Algar, *Reflections of Ibn ʿArabī in early Naqshbandī tradition*, in *Journal of the Muhyiddin Ibn ʿArabī Society*, x [1991], 54-5).

Kāshgharī died while performing the midday prayer on 7 Djumādā I 860/12 May 1456, and was buried in the Khīyābān suburb of Harāt. The site soon acquired great sanctity, and several of his disciples, including Djamī, were buried nearby. His tomb was nonetheless neglected during the disorders that came to mark the history of Harāt, and ultimately the headstone itself disappeared. The tomb was restored, and the headstone replaced, by Aḥmad Shah Durrānī [q.v.], who also constructed an *iwān* nearby. This *iwān* was rebuilt and provided with two minarets in the late 1950s by Muḥammad Zāhir Shāh, the last king of Afghānistān.

One of the devotees of Kāshgharī is said to have been told by the Prophet in a dream that Kāshgharī had advanced no fewer than thirty-two people to the rank of sainthood (*wilāyat*), but none of these appears to have been clearly nominated as his successor. Djamī was manifestly the most prominent of Kāshgharī's disciples, but being temperamentally averse to assuming the burdens of preceptorship, he encouraged the followers of Kāshgharī to gather, after his death, around Mawlānā Shams al-Dīn Muḥammad Rūḍjī (d. 904-1499). Important, too, among the disciples of Kāshgharī was Mawlānā ʿAlā' al-Dīn Maktabdār (d. 892/1487), several of whose devotees carried the Naqshbandiyya to places such as Kazwīn and Tabriz in western Persia. In general, however, the initiatic lines descending from Kāshgharī faded out after two or three generations; it was his great contemporary, ʿUbayd Allāh Aḥrār [q.v. in Suppl.] of Samarqand, who proved more significant for the long-term transmission of the Naqshbandī order.

Bibliography: Aṣil al-Dīn Harawī, *Mazārāt-i Harāt*, ed. Fikrī Saldjūki, Kābul 1967, i, 98-9, ii, 52-3; Djamī, *Nafahāt al-uns*, ed. Maḥmūd ʿAbidī, Tehran 1370 *sh.*/1971, 408-10; Fakhr al-Dīn ʿAlī b. Ḥusayn Wāʿiẓ Kāshifi, *Rashahāt ʿayn al-ḥayāt*, ed. ʿAlī Aṣghar Muʿīniyān, Tehran 2536 Imperial/1977, i, 205-32; idem (Fakhr al-Dīn ʿAlī Ṣafī), *Laṭāʾif al-tawāʾif*, ed. Aḥmad Gulčīn-i Maʿānī, Tehran 1336 *sh.*/1957, 231, 235; Muʿīn al-Dīn Isfīzārī, *Rawḍāt al-djannāt fi awṣāf madīnat Harāt*, ed. Mohammad Ishaque, Aligarh 1961, 26; Muḥammad b. Ḥusayn Kazwīnī, *Silsila-nāma-yi khwādḡagān-i Naqshband*, ms. B.N., suppl. persan 1418, fols. 14b-18a; Ghulām Sarwar Lāhūrī, *Khazīnat al-asfiyāʾ*, Bombay 1290/1873, i, 573-6; ʿAbd al-Ghāfir Lāri, *Takmila-yi Nafahāt al-uns*, ed. Bashīr Harawī, Kābul 1343 *sh.*/1964, 13-14; J. Paul, *Die politische und soziale Bedeutung der Naqshbandiyya in Mittelasien im 15. Jahrhundert* (Studien zur Sprache, Geschichte und Kultur des Islamischen Orients, N.S. XIII), Berlin and New York 1991, 24, 47, 58, 87; ʿAbd al-Wāsiʿ Bākhārzi, *Maḥmāt-i Djamī*, ed. Nadjīb Māyil Harawī, Tehran 1371 *sh.*/1992, 81, 87, 104, 110, 132, 194, 232.

(HAMID ALGAR)

DZ OCAK 1995

نویسنده‌ی محمد شکور بی‌عناق خدمت می‌کرد و پس از آن «به استظهار بخت مسعود و طالع محمود به شرف بساط بوسی بندگان دربار کیوان اشتهار، عالی حضرت راه یافته به منصب درباری معزوز و مباهی گردیده...» مؤلف تحفة الاحباب نامی از این شاه که سروی خدمت درباری او را به عهده داشته نمی‌برد. سروی در ۱۲۸۷ق پس از چندی بیماری درگذشت. گزیده‌ای از غزل‌های او در مجموعه‌ای به شماره ۳۳۰۰ در کتابخانه فرهنگستان علوم تاجیکستان نگه‌داری می‌شود. نمونه‌ای از شعرهای او است: «در ازل نقاش قدرت زلف جانان کرد طرح - یک قلم دل‌های جمعی را پریشان کرد طرح.»

منابع: تحفة الاحباب، ۹۶-۹۸؛ فهرست دست‌نویس‌های شرقی شرقی در آکادمی علوم شرقی تاجیکستان، ۵۳۴/۲؛ فهرست نسخه‌های خطی فارسی در انستیتوی آثار خطی تاجیکستان، ۲۱/۱؛ ۱۱۱.

شرفی

سعادت نامه (sa.ã.dat.nã.me)، منظومه‌ای کوتاه منسوب به ناصر خسرو قبادیانی (-۴۸۱ق). این منظومه که در بحر هزج سروده شده شامل سی صد بیت در سی باب در وعظ، پند و حکمت است. در این کتاب از ناصر خسرو با عنوان حجت که تخلص شعری او است نام برده نشده بلکه وی از خود به اسم اصلی اش نام برد. فاگنان فرانسوی در ۱۸۸۰م ترجمه‌ای منثور از این منظومه به دست داده و در مجله انجمن شرقی آلمان به چاپ رسانده است. این اثر با نام سفرنامه نیز در آلمان چاپ شده است. سعادت نامه به همراه منظومه کوتاه دیگری به نام روشنایی نامه و رساله جواب ۹۹ سؤال فلسفی در آخر دیوان ناصر خسرو در تهران به چاپ رسیده است. این دیوان نخستین بار در ۱۳۰۷ش به تصحیح حاج سید نصرالله تقوی، مقدمه سید حسن تقی‌زاده و حواشی علی‌اکبر دهخدا به کوشش مجتبی مینوی در تهران منتشر شده است.

منابع: تاریخ ادبیات در ایران، ۵۴۵/۲؛ دیوان ناصر خسرو، به اهتمام مجتبی مینوی و تعلیقات علی‌اکبر دهخدا؛ سبک‌شناسی، ۱۸۸/۳؛ کتابشناسی حکیم ناصر خسرو قبادیانی، ۹۷-۹۹.

مژده‌ی

سعدالدین کافی بخارایی - کافی بخارایی

منابع: تاریخ ادبیات در ایران، ۷۶/۴، ۳۵۰-۳۵۱، ۵۲۳؛ تاریخ عرفان و عارفان ایرانی، ۶۱۷؛ تاریخ نظم و نثر، ۵/۱؛ ۷۸۴/۲؛ حیب السیر، ۵۹/۴؛ خزینة الاصفیا؛ دنباله جستجو در تصوف، ۲۰۹؛ رشحات عین‌الحیات، در صفحات فراوان؛ ریحانة الادب، ۲۷/۳؛ فهرست مشترک نسخه‌های خطی فارسی پاکستان، ۱۳۶۵/۳، ۱۳۸۷-۱۳۸۸، ۱۳۸۸، ۱۴۹۰، ۸۳۴/۱۱، ۸۹۱، ۱۶۸۸؛ فهرست نسخه‌های خطی فارسی، ۱۱۵۲، ۱۱۶۲، ۱۳۰۴؛ فهرست نسخه‌های خطی کتابخانه آیت الله مرعشی، ۲۷۵/۲۹؛ مقصد الاقبال سلطانی، ۹۰؛ نضحات الانس، ۴۰۳-۴۰۵؛ سید علی آل داود، «رساله کوتاه عرفانی از سعدالدین کاشغری»، معارف، سال چهاردهم، شماره ۳، ص. ۸۷.

بزرگ

سعدالله یف (sa.ã.dol.lãh.yef)، کافرنهان ۱۹۴۰م - روزنامه نگار و پژوهشگر تاجیکستانی. در ۱۹۹۲م رشته زبان و ادبیات تاجیک را در دانشگاه دولتی تاجیکستان به

سعدالدین اسعد نجاری سمرقندی - سعد سمرقندی

سعدالدین کاشغری (sa.ã.dod.din-ã-kãš.qa.ri)، محمد، - هرات